

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones ab Innocentio XIII. & Benedicto XIII. editas

Luxemburgi, 1740

I. Promulgatio Canonizat. B. Andreae Corsini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74724)

BENEDICTUS XIII.
PONTIFEX CCXLIX.
ANNO CHRISTI MDCCXXIV.

BENEDICTUS XIII. Romanus, Frater Vincentius Maria Urfinus antea vocatus, Ferdinandi Ducis Gravinæ Filius, S. R. E. Presbyter Cardinalis Tit. S. Sixti, primum Episcopus Sipontinus, deinde Cæsenatensis, demum Portuensis, & Archiepiscopus Beneventanus. Summus Pontifex electus fuit die 29. Maji Anni 1724. Coronatus vero die 4. Junii. Creavitque Cardinales 29. Vixit annos 81., dies 20., sed in Pontificatu annos 5., Menses 8., dies 23. Obiit die 21. Februarii Anni 1730., sepultusque est in Ecclesia S. Mariæ super Minervam. Vacavit Sedes menses 4., dies 21.

APPENDIX AD TOM. X.

I. Promulgatur Canonizatio B. Andrea Corsini Ordinis Carmelitarum, in Sanctorum numerum ab Urbano VIII. relati.

Similes sunt huic Constitutiones præcedens, & sequens. Peracta fuit Canonizatio anno 1629., Apr. 22., P. 6.

Dat. 4. Junii 1724. An. 1.

BENEDICTUS EPISCOPUS.

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

ATIONI congruit, & convenit aequitari, ut quæ Romanus Pontifex in plenarij conventu Venerabilium Fratrum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum unanimi eorum consilio communicato, sanxit, & definivit, licet postea ob ejusdem Pontificis obitum literæ Apostolicae de his conscriptæ non fuerint, suum tandem consequantur effectum.

Expositio facti & vite B. Andrea.

§. 1. Jamdudum piæ recordationis Antecessor Noster Urbanus PP. VIII. ob divinitus sibi traditam totius Ecclesiæ administrationem de Populi sibi commissi æterna salute, & summi Dei gloria maxime sollicitus, utriusque augenda plurimum expedire secum animo reputavit, si eorum memoriam solemniter laude ubique recollendam curaret, quorum assiduis precibus grex Christianus in calis adjuvari posset. Quare de pia conversatione, & eximijs vitæ meritis Beati Andrea Episcopi Fesulanis optime edoctus, quem ob signorum quoque præstantiam sub piæ memoriæ decessoribus Romanis Pontificibus Clemente VIII., & Paulo V. celebrari, ejusdemque gesta ex S. R. E. disciplina, & regulis majorumque traditionibus sæpe in examen vocari, & undequaque probari olim audierat, eum rite Sanctorum Canonum adscribere statuit.

Ejus ortus 1302.

§. 2. Andreas die festo recurrente Beati Andrea Apostoli, unde in Baptismo nomen accepit, Florentiæ Tuscorum pridie Kalendas Novembres anno Christi Domini 1302. claro in primis Corsinorum genere ortus est, quum ejus Parentes jam steriles in Sacra æde Fratrum Ordinis Beate Mariæ de Monte Carmelo primum fructum ex se proditurum, Deo, & Matri ejus vovissent. Adolefcens de hoc monitus, deque lupo in candidum agnum convertendo, quem Mater sibi parere visa fuerat, eorundem Fra-

Carmelitarum ordinem ingreditur.

trum Carmelitarum Ordini nomen dedit, nullis retro Mundi illecebris se revocari passus. Suscepit Regulæ insignibus, & professione facta, nihil antiquius habuit, quam in Institutum, cui se dicaverat, accurate observaret. In Christianis Virtutibus, præsertim humilitate, se vir Dei maxime exercuit, viliora Cœnobii opera obeundo, inque pensis diurnis, nocturnisque persolvendis summe sollicitus, vitis fermentorum acervo pro lætulo usus, asperrimoque cilicio, & catena; jejunijs etiam præter communia non paucis corpus castigans, itur aquam ipsam, & panem, quibus parce aleretur metiri consueverit. Ad sacros ordines promotus, primumque Missæ sacrificium celebraturus, Deiparam Virginem sibi loquentem audiri meruit, superis adeo gratus, ut per ejus preces infirmi, nulla ope humana sanabiles, cunctis mirantibus, pristina salute donarentur. Sacris literis imbuendus triennium Lutetiæ transegit, ubi a condiscipulis cæcus, surdus, & mutus propterea nuncupatus, quod omnes sensus ab impudicitis frænaret. Inde redux visum cæco; aqua lustrali consperso, Avenione restituit. In patriam reverfus hydrophem sanat, digito in nomine Jesu ori ejus injecto, unde mox aquæ cadus effluxit. Andrea virtutum hoc pacto, & signorum fama resonante, Ecclesiam Fesulanam suo Pastore viduari contigit, cui totius cleri, populi que suffragio ipse sufficitur: qui tamen, nuncio electionis audito, clam in Carthusiâ Florentinæ secessum aufugit, Dei Matrem exorans, ut se ab ea dignitate liberaret. Illo diu quæsito, nec reperto, de Præfulis electione mutanda Clerus, & Populus Fesulanus consilium ineunt. Sed puer trimus cœtum electorum ingressus, Andream Episcopum probe renunciatum, nequaquam mutandum exclamat: inter Carthusianos orantem delitescere; unde ad Fesulanam Ecclesiam, de onere pontificali subeundo ipse quoque visu monitus, perducitur. A beatæ memoriæ Urbano PP. V. decessore Nostro in pastorali munere confirmatus, oves suas omni pietatis officio pacere satagit. Suis ipse manibus stipem egenis virum porrigere solitus, singulorum nomina in codice seorsum sibi descripsit; quumque aliquando annonæ caritas ingrueret, quotidie escam pauperibus ipse erogabat: qua deficiente, numeroque pauperum aucto, panis ubertim in arca multiplicatur. Florentinorum Republica in partes scissa, funestis, perpetuisque discordijs laborante, Fesulanus Episcopus sacris concionibus pacis unitatem Civium animis inferere studet, demonesque corvorum specie in aere præstantes ostendens,

Singularis humilitas, corporisque castigatio.

Ad sacros ordines promotus variis claruit signis.

Ad Ecclesiam Fesulanam mirabiliter evectus.

In egenos benignitas, & in compendis distidius studium.

dens, omnes ab intestinis, & Civilibus odiis deterreret. Hinc idem, quem memoravimus, beatæ memoriæ Urbanus PP. V. cognito divinæ gratiæ dono, quo Fesulanus Episcopus in componendis Populorum discordiis pollebat, Legatum Bononiæ mittit, ut dissidentia pectora mitigaret, ferocesque Civium animos flecteret, Andreas Pontificis iustis obtemperans, illuc proficiscitur, ubi tumultuantes venerandi Præsulis auctoritate, & verborum dulcedine capti, mox depositis armis in concordiam reducuntur, paucis, qui adversabantur, atroci morbo correptis: qui tandem meritis Beati Andreae liberati, ab omni odio quieverunt. Ita vir Dei, negotio confecto, magna omnium laude, & plausu Fesulæ remeavit, ubi in memoriam Christi Domini qualibet feria quinta pauperum pedes lavare solitas, cuiuspiam tibias plagis graveolentibus, & putredine infectas ab se lotas, lacrymisque conspersas, osculatus, undeque curavit. Die mortis appropinquante, eam ipsa nocte Natalis Christi Domini summo gaudio antequam primam Missam celebraret, sibi nocte Epiphaniæ adventuram, a Deipara Virgine accepit; qua, psalmis, & catholicæ fidei Symbolis sibi prælectis, verbisque Simeonis prolatis: *nunc dimittis*, ad gloriam æternam evolavit VIII. idus Januarii anno Domini Incarnationis 1373. ætatis 72. ab ingressu ad Religionem 55. Episcopatus 12. Ex ejus corpusculi in paleis fratri suavi odore, per plures infirmi, multi etiam ex ejus tactu, statim convalescerunt. Deus quoque ad idem corpusculum, Florentiam translatum, atque instar viventis in cathedra sedens, plurima signa patefecit. Anno vero 1440. piæ memoriæ prædecessore Nostro Eugenio PP. IV. Florentiæ commorante, exterioque milite agrum Florentinum crudeliter depopulante, atque ipsi Civitati ob eventuram cladem perterrefactæ, incubante, Deus per Beatum Andream, ad quem miraculis clarum populus in tanta calamitate sibi impendente confluebat, adolescentem revelavit, in proximo die natali Beati Petri Apostolorum Principis, Romanæ Ecclesiæ prædonem, & Florentinorum hostem devictum iri: qua quidem re Civitatis decemviris jussu beati viri per adolescentem nunciata, præliquo intro, hostes fusi sunt, & Florentinorum Republica cum rebus Eugenio Pontificis, & Ecclesiæ Romanæ a tyrannide liberata. Quare ad eadem Carmelitarum maxime supplicatio indicta est, ubi Papa Eugenius, S. R. E. Cardinalibus ibidem præsentibus, & Clero, Senatu, populoque Florentino flagitantibus, corpus Beati Andreae inter accensa funalia, & thurificationis palam ostendi concessit; quo ex tempore Andreas, ut relatus in Sanctorum Canonem, habitus est. In rei memoriam Magistratus Florentinorum quotannis sacram ædem, ubi pii viri corpus requiescit, magna religione invisere consueverunt.

§. 3. Hinc eximius, & probatissimis viri Dei virtutibus, & signis per eum patris, cultuque publico aucto, Clerus, & Republica Florentinorum a felicis memoriæ Paulo PP. II. antecessore nostro Andream ritu solemniori in Sanctorum canonem referendum poposcit, negotiumque ab eodem Paulo II. atque etiam a piæ memoriæ successore ejus Sixto IV. aliquot S. R. E. Cardinalibus commissum est. Sed hominum, & temporum vices rem alio traxerunt. Interim felicis recordationis Gregorius XIII. Antecessor noster Missam, & Officium ejus primum, secundum Missale, & Breviarium Ordinis Fratrum Carmelitarum pro die 14. Januarii oraculo suo comprobavit, alias ab antiquo tempore Florentiæ in Ecclesiâ Beata Mariæ de Monte Carmelo, inque tota Diocesi Fesulana celebrari solita. Tandem sub piæ memoriæ Antecessore nostro Clemente Papa VIII. Christianissimo Rege Francorum

Henrico IV., & Maria Regina, Ferdinando quoque in Etruria sibi subjecta Magno Duce, aliisque enixe postulancibus, de Andrea Sanctorum canonis adscribendo actum est. Clemente autem viam universæ carnis ingresso, sedente felicis recordationis Paulo PP. V. iteratis eorundem Virorum principum, aliorumque precibus, de hoc pariter actum. Sed Paulo, & successore ejus Gregorio XV. deinde etiam sublati, tandem recolendæ memoriæ Urbanus PP. VIII. qui in Cathedra Beati Petri utriusque successerat, post servi Dei vitam, gesta, virtutes, & miracula, ex antiquo Romanorum Pontificum Instituto, sibi compluries, de more enarrata, inque tribus Consistoriis, coram se, ad Apostolicarum Constitutionum Regulas, habitis magna solemnitate discussa, atque omnium suffragio comprobata, eundem Beatum Andream Episcopum Fesulanum Sanctorum canonis adscribere statuit. Itaque indicta die 10. Kalendas Maji anno 1629. universis, quæ agenda erant, ad Sanctorum Patrum traditiones, sacrorum canonum instituta, & S. R. E. venerandos ritus, & disciplinam rite peractis, idem Urbanus PP. VIII. in Sacrosanctam Beati Petri Apostolorum Principis Basilicam magno apparatu, & celebritate processit, ubi in plenario Venerabilium Fratrum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum Conventu pro Beato Andrea in Sanctorum Canonem referendo, repetitis summa religione ad Deum precibus, implorataque Spiritus Sancti gratia, ad honorem Sanctæ, & individuae Trinitatis, exaltationem fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis incrementum, auctoritate omnipotentis Dei, Patris, Filii, & Spiritus Sancti, ac Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, plenarii ejusdem Conventus Consilio, unanimique acclamatione, & suffragio, beatæ memoriæ Andream Corfinum Florentinum Ordinis Fratrum Beata Mariæ de Monte Carmelo, Episcopum Ecclesiæ Fesulanæ, de cujus virtutum, & prodigiorum magnitudine cumulate constiterat, Sanctum esse decrevit, inque Sanctorum Confessorum Pontificum Canonem retulit, & referendum esse pronuntiavit, eundemque ab universis Christianis fidelibus, ut vere Sanctum, ubique colendum, honorandumque; in ejus honorem sacras ædes, & Altaria, in quibus incrementum sacrificium Deo offeratur, construi ac dicari posse definivit, & quotannis octavo idus Januarii, quo ad Cœlestem patriam evolavit, ejus memoriam, ut Sancti Confessoris Pontificis, piæ coli sancivit: quem etiam, ut talem, anno insequenti Martyrologio Romano octavo idus Januarii inserendum curavit. Postremo gratis Deo cum exultatione actis, quod Sanctum Andream in conspectu omnium gentium honorificasset, tamque insigni gloria Ecclesiam suam decorari voluisset, idem Urbanus Pontifex omnibus, quæ ad Beatum Andream in Sanctorum Canonem referendum pertinebant, sancte adimpleris, hymnisque cantatis, divinoque præsidio ex viri Dei meritis, peculiari collectæ in ejus honorem, implorato, sacrosanctum Missæ sacrificium in ara maxima supra Confessionem Principis Apostolorum solemniter ritu celebravit, atque omnibus Christianis fidelibus, qui tantæ cæremoniæ intererant, plenariam peccatorum Indulgentiam ad Dei laudem, & Beati Andreae honorem largitus, cunctis vere pœnitentibus, & confessis, ejus anniversario die ad locum depositionis accessuris, annum unum, & 40. dies, in octava autem 40. dies de injunctis pœnitentiis misericorditer relaxavit.

§. 4. Ne vero de hujusmodi Urbani VIII. Decreto Apostolico, definitione, sanctione, adscriptione, relatione, statuto, concessione, cæterisque præmissis, propterea quod super his ab eodem Urbano, aut ab ejus successoribus piæ memoriæ Romanis Pontificibus prædecessoribus no-

Ab Urb. VIII. ad preces Henrici IV. Francorum Regis, & Ferdinandi M. Ducis Etruriæ, Sanctorum albo adscriptus est.

Item in Martyrologio descriptus, & in die festo Indulgentiæ concessæ.

Causæ hujus Constitutionis.

Ejus obitus 1373. & post illum miracula.

Per ejus preces Florentiæ, & Eugenio IV. hostes fusi sunt.

Hinc singularis in eundem publicus cultus.

A Greg. XIII. ejus officium, & Missa approbata pro die 14. Jan.

